

Souběžná varování – číslo pět

Zjevení Lva z kmene Judova: porozumění závěrečným scénám velkého sporu

Jeff Pippenger

2023-08-08

V pasáži, jíž se stále zabýváme a která pojednává o Kristu jako o andělu v desáté kapitole Zjevení, jenž sestupuje, Kristus jako mocný anděl znázorňuje „úlohu, kterou zastává v závěrečných scénách velkého sporu se satanem“. „Postoj“, který Kristus zaujal, když položil svou pravou nohu na moře a levou nohu na souš, „označuje Jeho svrchovanou moc a autoritu nad celou zemí“. Když Kristus zvolal „mocným hlasem“, „zvolal“ „jako když řve lev“.

Kristus zjeví svou všemohoucnost v „závěrečných scénách velkého sporu“ a když Kristus zjevuje svou všemohoucnost, činí tak jako Lev z pokolení Judova.

„Spasitel je Janovi představen pod symboly ‚Lva z pokolení Judova‘ a ‚Beránka, jako by byl zabit‘. Zjevení 5,5.6. Tyto symboly představují spojení všemohoucí moci a sebeobětující lásky. Lev z Judy, tak hrozný pro ty, kdo odmítají jeho milost, bude pro poslušné a věrné Beránkem Božím.“ Skutky apoštolů, 589.

Kristovo zjevení jako Lev z pokolení Judova zdůrazňuje jeho dílo jak při zapečetování, tak při odpečetování biblického proroctví podle jeho božského časování. Těsně před uzavřením lidské doby milosti, když „ten čas je blízko“, dojde k odpečetění zvláštní biblické pravdy, která označuje „to, co se má brzy stát“.

Zjevení Ježíše Krista, které mu dal Bůh, aby ukázal svým služebníkům, co se má brzy stát; a oznámil je a skrze svého anděla je dal na vědomí svému služebníkovi Janovi: který vydal svědectví o slovu Božím a o svědectví Ježíše Krista, o všem, co viděl. Blaze tomu, kdo čte, i těm, kdo slyší slova tohoto proroctví a zachovávají to, co je v něm napsáno; neboť čas je blízko. Zjevení 1,1–3.

Když „čas“, který je „blízko“, skutečně vstoupí do dějin, je vysloveno požehnání nad těmi, kdo čtou, slyší „a zachovávají to, co je v ní napsáno“. Toto zvláštní poselství je časově naléhavým poselstvím, které lze rozpoznat pouze tehdy, když „čas je blízko“. Teprve tehdy — v onom čase, a ne dříve — budou lidé schopni číst, slyšet „a zachovávat to, co je napsáno“ v knize Zjevení. Když je „čas blízko“, požehnání vyslovené nad těmi, kdo „čte“, „slyší“ „a zachovávají to, co je v ní napsáno“, odpovídá otevření knihy Daniel při „čase konce“.

Ty však, Danieli, zavři ta slova a zapečeť knihu až do času konce; mnozí budou pobíhat sem i tam a poznání se rozmnoží. Daniel 12,4.

„Mnozí“, kteří „sem a tam pobíhají“ (což představuje studium Božího slova), tak činí v „čase konce“, kdy jsou „slova“, jež byla v knize Daniel „uzavřena“, odpečetěna. Avšak je zde ještě jiná třída panen, které pobíhají sem a tam těsně po vydání nedělního zákona ve Spojených státech.

Hle, přicházejí dny, praví Panovník Hospodin, kdy pošlu do země hlad, ne hlad po chlebu ani žízeň po vodě, nýbrž po slyšení slov Hospodinových. A budou bloudit od moře k moři a od severu až k východu; budou pobíhat sem i tam, aby hledali slovo Hospodinovo, ale nenajdou je. V ten den budou krásné panny i mládenci omdlávat žízní. Ti, kdo přísahají při hříchu Samaří a říkají: Živ jest tvůj bůh, ó Dane, a: Živa jest cesta Beer-šeby — i ti padnou a již nikdy nepovstanou. Amos 8,11–14.

Hřích Samaří byl hříchem ztělesněným Achabem a Jezábel; Achab představuje Spojené státy a Jezábel katolickou církev. Jezábel, Achab a falešní proroci při střetnutí s Eliášem na hoře Karmel jsou předobrazem nedělního zákona. Při tomto střetnutí byly přítomny dvě skupiny bezbožných proroků: Baalovi proroci a hájoví kněží. Baal byl jedním z uctívaných bohů; druhým, který byl uctíván v hájích, byla Aštarot. Baal byl mužským bohem a Aštarot byla ženským božstvem. Společně mužské božstvo představuje stát a ženské církev.

Bůh, který byl vztyčen v Danu, byl vztyčen prvním samařským králem Jeroboámem, jenž postavil zlaté tele jak v Betelu, tak v Danu. Betel znamená dům Boží a Dan znamená soud; společně pak představují spojení církve a státu, k němuž dochází ve Spojených státech před prosazením zachovávání neděle. Tato dvě zlatá telata byla předobrazena Áronovým zlatým teletem.

Tele je šelma a zlatá socha je obraz, a proto zlaté tele Áronovo i dvě zlatá telata Jeroboáмова představují spojení církve a státu, k němuž dochází těsně před prosazením nedělního zákona ve Spojených státech. U Jeroboáma poskytují obě města druhé svědectví k symbolice spojení církve a státu, které je v knize Zjevení vymezeno jako obraz šelmy.

Způsob Bér-šeby představuje Abrahamovu smlouvu. První zmínka o jménu „Bér-šeba“ se nachází v 1. Mojžíšově 21, což je oddíl, jehož apoštol Pavel užívá k tomu, aby se postavil proti těm, kdo v jeho době tvrdili, že ke spasení je nutno zachovávat obřadní zákony a obřízku. Pavel používá pasáž, v níž se nachází první zmínka o Bér-šebě. Těchto dějin užívá k pojednání o dvou různých a protikladných smlouvách v rámci téhož příběhu. Pavel používá syna otrokyně (Izmaele) jako představitele smlouvy založené na lidské moci a staví Izmaele do protikladu s Izákem, jehož užívá jako představitele smlouvy založené na Boží moci. Tento oddíl Písma je prvním místem, kde je Bér-šeba zmíněna, a později v dějinách Pavel těchto dějin užívá k popsání situace ve svých osobních dějinách, která byla předobrazena v dějinách biblických. Pavel věřil a učil, že biblické dějiny se opakují.

Ačkoli Pavel používá tento oddíl z Genesis dvacet jedna k ilustraci dvou protikladných smluv, v daném oddílu jsou dvě smlouvy, které Bůh uzavírá s Abrahamem, avšak nejsou to ty dvě smlouvy, které Pavel z tohoto příběhu vyvozuje. V tomto oddílu Bůh znovu zaslíbil, že skrze Izáka naplní své zaslíbení učinit Abrahama otcem mnohých národů, a zároveň také zaslíbil, že učiní Izmaele otcem velikého národa. Jeden oddíl Písma, čtyři zmíněné smlouvy, a je to poprvé, kdy je v Písmu zmíněna Beer-šeba.

Proto řekla Abrahamovi: Vyžeň tuto otrokyni i jejího syna; neboť syn této otrokyně nebude dědicem s mým synem, totiž s Izákem. A ta věc byla Abrahamovi velmi těžká kvůli jeho synu. I řekl Bůh Abrahamovi: Ať to není těžké v tvých očích kvůli chlapci a kvůli tvé otrokyni; ve

všem, co ti Sára řekla, uposlechni jejího hlasu, neboť v Izákovi bude nazváno tvé potomstvo. Avšak i ze syna otrokyně učiním národ, protože je tvým potomkem. I vstal Abraham časně zrána a vzal chléb a měch vody a dal je Hagar, vloživ jí to na rameno, i dítě, a propustil ji. A ona odešla a bloudila na poušti Beer-šeby. Genesis 21,10–14.

Beer-šeba představuje Abrahamovu smlouvu. V téže kapitole Abraham rovněž uzavřel smlouvu s Abímelekem.

I stalo se v tom čase, že Abímelek a Píchol, velitel jeho vojska, promluvili k Abrahamovi a řekli: Bůh je s tebou ve všem, co činíš. Nyní mi tedy zde při Bohu přísahaj, že nebudeš jednat falešně se mnou ani s mým synem ani se synem mého syna; nýbrž podle milosrdenství, které jsem prokázal tobě, budeš jednat se mnou i se zemí, v níž jsi pobýval jako cizinec. A Abraham řekl: Přísahám.

Abraham pak káral Abímeleka kvůli studni vody, kterou služebníci Abímelekovi násilím odňali. I řekl Abímelek: Nevím, kdo to učinil; ani ty jsi mi to neoznámil, ani jsem o tom neslyšel až do dneška.

Abraham pak vzal ovce i skot a dal je Abímelekovi; a oba spolu uzavřeli smlouvu. Abraham oddělil sedm jehňat z stáda. I řekl Abímelek Abrahamovi: Co znamená těchto sedm jehňat, která jsi oddělil?

I řekl: Těchto sedm jehňat vezmeš z mé ruky, aby mi byla svědectvím, že jsem tuto studnu vykopal. Proto nazval ono místo Beer-šeba, neboť tam oba přísahali. Tak uzavřeli smlouvu v Beer-šebě. Potom vstal Abímelek i Píchol, velitel jeho vojska, a navrátili se do země Pelištejců. Abraham pak zasadil v Beer-šebě háj a vzýval tam jméno Hospodina, věčného Boha.

Abraham pak pobýval po mnoho dní v zemi Pelištejců. Genesis 21,22–34.

Beer-šeba je symbolem Boží smlouvy s Abrahamem. V Bibli je zaznamenáno několik dějin smlouvy, které Beer-šebu spojují s Abrahamovou smlouvou. „Beer“ znamená studna a „šeba“ znamená „sedm“. Šeba je totéž hebrejské slovo, které je přeloženo jako „sedmkrát“ a které William Miller správně pochopil jako označení proroctví o dvou tisících pěti stech dvaceti letech v Leviticu dvacet šest. Bylo to vůbec první „časové proroctví“, které objevil, a byla to první základní pravda, jež byla v roce 1863 odložena stranou. V pasáži, kde je slovo „šeba“ ve čtyřech různých verších přeloženo jako „sedmkrát“, je Boží trest, který je oněmi „sedmkrát“ znázorněn, nazván „spor mé smlouvy“.

I já budu jednat proti vám a ještě sedmeronásobně vás potrestám za vaše hříchy. Uvedu na vás meč, který vykoná pomstu za porušení mé smlouvy; a když se shromáždíte ve svých městech, pošlu mezi vás mor, a budete vydáni do ruky nepřítel. Leviticus 26:24, 25.

Slovo přeložené jako „sedmkrát“ a představující „spor“ Boží smlouvy v Leviticu dvacet šest, jímž je „ševa“ ve slově Beer-šeba, je v knize Daniel také dvakrát přeloženo: jednou jako „přísaha“, která je zapsána v zákoně Mojžíšově, a jednou jako „prokletí“. Jak „přísaha“, tak „prokletí“ jsou přeloženy ze slova „ševa“, neboť neznámá pouze „sedm“, nýbrž zahrnuje i pojem smlouvy či

„přísahy“, jejíž porušení přináší „prokletí“.

Ano, celý Izrael přestoupil tvůj zákon, ba odchýlil se, aby neuposlechl tvého hlasu; proto se na nás vylila kletba i přísaha, která je zapsána v zákoně Mojžíše, služebníka Božího, neboť jsme proti němu zhřešili. Daniel 9,11.

Slovo „šeba“ neboli sedm, které představovalo sedm beránků obětovaných u studny v Beer-šebě, představuje smlouvu. A Boží smlouva neboli Jeho přísaha praví, že poslušní žijí a neposlušní umírají.

Beer-šeba symbolizuje smlouvu, kterou představuje víra Abrahamova. Když tedy „krásné panny“ z Amose osmé kapitoly, které jsou zároveň „pošetilými pannami“ z Matouše dvacáté páté kapitoly a také „bezbožnými“ z Daniela dvanácté kapitoly, přísahají „při hříchu Samaří“, přísahají věrnost znamení Jezábel (papežství), která smilnila s Achabem (Organizací spojených národů) a která vládne nad obrazem šelmy (Spojené státy).

Když tytéž „krásné panny“ říkají: „Živ jest tvůj bůh, ó Dane,“ klanějí se zlaté podobě telete, jak ji dosvědčují dva svědkové (Áron a Jarošeám). Zlaté tele představuje obraz šelmy, jímž je spojení církve a státu.

Když tytéž panny prohlašují, že „způsob“ Beer-šeby „žije“, slovo „způsob“ znamená „cesta“. Je to právě totéž slovo, které je použito k označení „cest“ „starých stezek“ v Jeremjášovi 6,16. Tyto panny říkají, že i když se poklonily obrazu šelmy a přijaly znamení její autority, stále jsou Abrahamovými dětmi. V Božím slově zběsile pobíhají sem a tam a hledají poselství představované „výchoodem“ a „severem“ a „od moře k moři“, a přitom se stále prohlašují za adventisty sedmého dne, avšak je již pozdě.

Ale zvěsti od východu a od severu jej znepokojí; proto vytáhne ve veliké prchlivosti, aby mnohé zahubil a docela vyhladil. A postaví stany svého paláce mezi moři na slavné svaté hoře; avšak dojde ke svému konci a nebude nikoho, kdo by mu pomohl. Daniel 11,44.45.

Ty panny hledají poselství těchto předchozích dvou veršů. Závěrečné varovné poselství, které bylo odpečetěno v čase konce roku 1989, kdy, jak je popsáno v Danielovi jedenácté kapitole, ve verši čtyřicátém, byly „země“ představující bývalý Sovětský svaz smeteny papežstvím a Spojenými státy, označuje konečný vzestup a pád papežství. V těchto dvou verších poselství představované východem a severem rozhněvá krále severu (papeže) a začne závěrečné pronásledování, které končí ve verši čtyřicátém pátém, když papežství postaví „stánky“, což pochází z hebrejského slova znamenajícího „stan“ (stan je symbolem církve), avšak je to „stánek“ jeho „paláce“, který představuje stát. Místo, kde postaví stan představující spojení církve a státu, neboli, jak to Jan nazývá ve Zjevení, obraz šelmy, je „mezi moři“, v množném čísle. Ty krásné panny hledají závěrečné varovné poselství představované ve verších čtyřicátém čtvrtém a čtyřicátém pátém Daniela jedenácté kapitoly, a hned v následujícím verši Michael povstane a doba milosti skončí. A v tom čase Amos 8,14 říká, že krásné panny „padnou a nikdy již nepovstanou“.

Když se spanilé panny prohlašují za adventisty sedmého dne právě v době, kdy se klanějí obrazu šelmy, jsou Janem představeny jako Židé, kteří říkají, že jsou Židé, ale nejsou. Tvrdí, že jsou dětmi

Abrahamovými, ale lžou.

Hle, učiním, že ti ze synagogy satanovy, kteří o sobě říkají, že jsou Židé, a nejsou, nýbrž lžou, přijdou a budou se klanět před tvýma nohama a poznají, že jsem si tě zamiloval. Zjevení 3,9.

Přijali znamení papežství, a tím přijali i jeho charakter. Prohlašují o sobě, že jsou Židé, nebo prohlašují, že jsou adventisté zachovávající sobotu, avšak pak mají charakter papeže, který mimo jiné sedí „v chrámu Božím“. Prohlašují, že jsou adventisté, nebo prohlašují, že jsou v adventistickém chrámu, ale nejsou o nic více adventisty, než je papež křesťanem.

Ti, kdo běhají „sem a tam“ a hledají „slovo Hospodinovo“, nejsou „moudří“, o nichž se mluví v knize Daniel; jsou však označeni jako „panny“. Je zřejmé, že ti, kdo se v oněch verších potulují, hladovějí a umírají žizní, „nerozumějí“ „slovům Hospodinovým“, neboť právě to v oněch verších hledají. Slovo Hospodinovo, které je zjeveno těsně před uzavřením doby milosti, je Zjevení Ježíše Krista, a pošetilé, bezbožné či „spanilé panny“ jsou ti, kdo neporozuměli rozmnožení poznání z knihy Daniel. Neměli potřebný olej, aby mohli pokračovat ke svatbě, jak učí Matouš.

Onen „hlad“ je uzavřením doby milosti. Amosovy „panny“, které v těchto verších hledají chléb (Slovo Boží) a vodu (Ducha svatého), jsou Danielovými „svévolníky“, kteří „neporozumějí“. Jsou to Matoušovy pošetilé panny, které hledají Ducha svatého, což společně na základě trojího svědectví označuje ty, kdo si uvědomují, že jejich příležitost připravit se na svatbu již pominula a že nemají roucho, aby mohli jít na svatbu, neboť odmítli „slyšet“ zvláštní poselství, které je nyní odpečetováno. Od chvíle, kdy je zvláštní poselství odpečetěno, až do uzavření doby milosti trvá čas posledního volání ke spáse. Přijít do té doby nepřipraven znamená připravit se na slyšení slov: „Příliš pozdě!“

„Existuje svět, který leží v ničemnosti, v klamu a oklamání, v samém stínu smrti, — spící, spící. Kdo pociťuje úzkost duše, aby je probudil? Jaký hlas k nim může proniknout? Má mysl byla přenesena do budoucnosti, kdy bude dán signál. ‚Aj, Ženich přichází; vyjděte mu vstříc.‘ Někteří však budou otálet s obstaráním oleje k doplnění svých lamp a příliš pozdě zjistí, že charakter, který je tím olejem znázorněn, není přenosný.“ Review and Herald, 11. února 1896.

Prorocká linie znázorněná podobenstvím o deseti pannách používá olej jako obraz charakteru, avšak „zlatý olej“ a „svatý olej“ také představují poselství „Božího Ducha“.

„Pomazání, kteří stojí při Pánu celé země, zaujímají postavení, které bylo kdysi dáno satanovi jako ochraňujícímu cherubovi. Prostřednictvím svatých bytostí obklopujících jeho trůn udržuje Pán stálé spojení s obyvateli země. Zlatý olej představuje milost, jíž Bůh neustále zásobuje lampy věřících, aby neblikaly a neuhaslly. Kdyby tento svatý olej nebyl z nebe vyléván v poselstvích Božího Ducha, měly by nástroje zla nad lidmi naprostou moc.“

„Bůh je zneuctíván, když nepřijímáme sdělení, která nám posílá. Tak odmítáme zlatý olej, který by chtěl vlévat do našich duší, aby byl předáván těm, kdo jsou ve tmě. Když zazní volání: ‚Hle, ženich přichází; vyjděte mu vstříc,‘ ti, kdo nepřijali svatý olej, kdo ve svých srdcích neuchovávali Kristovu milost, shledají stejně jako pošetilé panny, že nejsou připraveni setkat se se svým Pánem. Nemají sami v sobě moc získat olej a jejich životy ztroskotají. Jestliže je

však žádáno o svatého Ducha Božího, jestliže prosíme, jako prosil Mojžíš: „Ukaž mi svou slávu,“ bude láska Boží vylita v našich srdcích. Skrze zlaté trubice nám bude zlatý olej předáván. „Ne mocí ani silou, nýbrž mým Duchem, praví Hospodin zástupů.“ Přijímáním jasných paprsků Slunce spravedlnosti září Boží děti jako světla ve světě.“ Review and Herald, 20. července 1897.

Ti, kdo v Ámosovi „pobíhají sem a tam“, přidávají k svědectví, které označuje třídu adventistů sedmého dne, jež odmítá svou odpovědnost „porozumět“ zvláštnímu poselství z knihy Zjevení, která je odpečetěna, když „čas je blízko“.

„Nyní žijeme v nanejvýš nebezpečné době a nikdo z nás by neměl otálet s hledáním přípravy na Kristův příchod. Ať nikdo nenásleduje příklad pošetilých panen a nedomnívá se, že bude bezpečné čekat, až nastane krize, než získá přípravu charakteru, aby v oné době obstál. Bude příliš pozdě hledat Kristovu spravedlnost, až budou hosté povoláni dovnitř a přezkoumání. Nyní je čas obléci si Kristovu spravedlnost — svatební roucho, které vás uschopní vstoupit na Beránkovu svatební hostinu. V podobenství jsou pošetilé panny představeny jako ty, které prosí o olej, ale na svou žádost jej neobdrží. To je symbolem těch, kdo se nepřipravili tím, že rozvíjeli charakter schopný obstát v době krize. Je to, jako by šli ke svým sousedům a říkali: Dejte mi svůj charakter, jinak budu ztracen. Ti, kdo byli moudří, nemohli předat svůj olej pohasínajícím lampám pošetilých panen. Charakter není přenositelný. Nelze jej koupit ani prodat; je třeba jej získat. Pán dal každému jednotlivci příležitost dosáhnout spravedlivého charakteru v době milosti; neposkytl však způsob, jímž by jeden lidský nástroj mohl druhému předat charakter, který sám rozvinul tím, že prošel těžkými zkušenostmi a učil se lekcím od velikého Učitele, aby mohl v soužení projevovat trpělivost a uplatňovat víru, takže by mohl přenášet hory nemožnosti. Je nemožné sdělit vůni lásky — dát druhému jemnost, taktnost a vytrvalost. Je nemožné, aby jedno lidské srdce vlévalo do druhého lásku k Bohu a k lidstvu.“

„Ale přichází den, a je již blízko před námi, kdy bude každá stránka charakteru odhalena zvláštním pokušením. Ti, kdo zůstanou věrni zásadám, kdo budou až do konce projevovat víru, budou těmi, kteří se v předchozích hodinách své zkušební doby osvědčili jako věrní ve zkoušce a soužení a utvářeli své charaktery podle podoby Kristovy. Budou to ti, kdo pěstovali důvěrnou známost s Kristem a kteří se skrze jeho moudrost a milost stali účastníky božské přirozenosti. Avšak žádná lidská bytost nemůže druhému dát oddanost srdce a ušlechtilé vlastnosti mysli ani nahradit jeho nedostatky mravní silou. Každý z nás může pro druhé mnoho učinit tím, že lidem dá příklad podobný Kristovu, a tak na ně působit, aby šli ke Kristu pro spravedlnost, bez níž nemohou obstát při soudu. Lidé by měli v modlitbě zvažovat důležitou otázku budování charakteru a utvářet své charaktery podle božského vzoru.“ The Youth's Instructor, 16. ledna 1896.